

HARLEQUIN®

Kingitused

004
DETSEMBER

EKSTRA

NATALIE ANDERSON

ARMASTUS
JA IHA

Natalie Anderson
HOT BOSS, BOARDROOM MISTRESS

2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused
kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik
selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja
sündmused on kas autori kujutluse viili või väljamõeldis. Mis tahes
sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või
paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© 2009 by Natalie Anderson

© 2010 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin
Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®,
on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või
mõnes muus riigis.

M12216210

ISBN 978-9949-12-985-0

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest **www.ersen.ee** ja
e-raamatud **www.ebooks.ee**

Esimene peatükk

Amanda heitis veel ühe pilgu ukse ülemise piida kohal olevale plaadile, kuhu oli märgitud ehitusfirma asukoht ja lennuki väljalaske kuupäev. Jah, see lennuk oli ehitatud korralikus tehases ja nüüd pöidlad pihku, et see kogu kupatusega taevast alla ei kukuks. Võib lennukisse astuda. Amanda ei astunud kunagi pardale, ilma et oleks uurinud seda väikest presstähtedega metallist kolmnurka.

Rituaalne kinnitus saadud, vaatas Amanda uuesti maha, et vältida stjuardesside taunivaid pilke, kui nad talle istme kätte näitasid. Amanda teadis, et nad on pahased, sest oli kuulnud sisetelefonitsi nende nurinat. Astunud paar sammu kitsas vahekäigus edasi, tundis ta endal ka reisijate torkivaid pilke – tema pärast oli lend tervelt viis minutit hilinenud. Mitte et see oleks üldises mõistes pikk aeg, aga lennureisijatele ilmselt terve igavik. Amanda kõrvu kostis nende rahulolematu pomin.

Paha lugu. Amanda kallutas pisut pead ja püüdis seda mitte kuulata. Tegemist oli olnud hädaolukorraga – liiga palju inimesi loodab temale. Tänu taevale, et ta kunagine ülikoolisõbranna Kathryn oli hankinud talle viimasel minutil koha viimasele lennule ja tal oli õnnestunud veenda personali, et nad hoiavad lennukit kinni, kuni Amanda mööda koridori pardale tormab. Hetk hiljem oleks uks juba suletud. Ja kui ta poleks jõudnud viimasele lennule, ei jõuaks ta homme Aucklandi hommikusele

koosolekule. Risk, et varahommikused lennud udu tõttu hilinevad, oli liiga suur. Niisiis oli ta läbinud tunnipikkuse vahemaa Ashburtonist Christchurchi rekordajaga – sõites kiiruse ületamise piiril – ja siis oli Kathryn saatnud korda oma imeteo.

Pööramata erilist tähelepanu reisijale, kes istus ta kõrval akna all, lükkas Amanda sülearvutikoti pakivahesse jalgade juures. Kohe pärast õhku tõusmist võtab ta selle uuesti välja, et tööle asuda. Lend kestab küll ainult natuke üle tunni, aga iga minut oli arvel. Löök peab olema täpne – firmal oli vaja vee peal püsida ja tema pidi säilitama töökoha. Oluline oli raha – jah, see oli elu ja surma küsimus.

Amanda kinnitas turvavöö, kui lennuk hakkas stardiraja poole liikuma ja stjuardessid lugesid kähku ette kohustuslikud turvareeglid. Amanda teadis neid peast, kuna oli viimase kahe kuu jooksul sel liinil palju kordi lennanud. Ja ta märkas alles nüüd, et reisib väikeses äriklasi osas. Selles kallis osas polnud ta aastaid lennanud.

Olgu Kathryn õnnistatud!

Kui lennuk jäi raja otsas korraks seisma, oli vana tuntud hirm tagasi. Amanda surus pea vastu tuge, sulges silmad ja võttis mõttes läbi kõik tõenäosused: faktid ja arvutused ning teooria, kuidas lennukid tegelikult õhus püsivad...

See ei aidanud. Ta kattus üleni külma higiga.

Tuleb mõelda firmale, see hoiaks mõtted mujal.

Võimatu.

Tuleb mõelda vanaisale.

Samuti võimatu.

Amanda süda tagus kurgus, lämmatas, takistas hingamist. Ja ta higistas hullemini kui lennuväljale jooksmise rekordit püstitades. Kõige vähem võis ta endale lubada paanikahoogu, mis põhjustaks kaasreisijates veelgi suuremat pahameelt. Aga ta süda tagus üha ägedamalt, üha valjemini.

Mõttele ainult hingamisele!

Ta kopsud võpatasid, keeldusid õhku vastu võtmast. Lennukimootorid mõirgasid. Amanda pulss möllas, tahes ennast kõrvus kuuldavaks teha. Amanda surus sõrmed kõvasti istme käetoet ümber. Pigistanud silmad veel rohkem kinni, püüdis ta keskenduda lihaste vetruvusele. Tuli alustada varvastest, neid kõigepealt pingutada, et need siis *lõõgastuksid*. Tuli teha kõik, et püsida teadvusel. Praegu polnud minestamiseks õige aeg. Ega karjumiseks. Või millekski veel hullemaks.

Tuleb hingata. Sisse ja välja, just nii.

“Noh muidugi, kes võiks olla veel nii isekas, et lennukit kinni hoida? See võid olla ainult sina, Amanda.”

Amanda avas silmad ja pööras pead. Hääl, mis lõikas nagu teemandist klaasinuga, vaigistas kõik muud hirmud.

Paksude tumedate ripsmetega ümbritsetud ööst mustemad silmad vaatasid teda. Mehe ninajuurel oli kunagisest murdumisest jäänud väike kühm, ta põsesarnad olid kõrged, laup lai. Ta huuled olid täidlased, kuid neil polnud jälgegi naeratuses. Amanda jaoks küll mitte.

Seda nägu tundis Amanda paremini kui enda oma, kuigi polnud seda aastaid näinud.

“Tere, Jared.”

Amanda kõrv ei tabanud enam isegi mootorite möirgamist, kui lennuk maast õhku tõusis. Pea vastu istet surutud, ei suutnud ta pöörata pilku Jaredi külmalt põlglikult näolt.

“Sellest on vist kümme aastat,” ütles Jared venitades. “Ma arvasin, et vahepeal on midagi muutunud, aga vist ei ole.”

Sellest oli üheksa aastat. Üheksa aastat ja seitse kuud.

“Mõned asjad muutuvad, mõned mitte.” Amanda silmitses Jaredi riietust. Teksapüksid. Jared eelistas alati teksapükse, nii koolis, vabal ajal, niidukiga töötades, kaste riita ladudes, autosid pestes...

Lõõmava suvepäikese all või külmadel talvehommikutel olid Jaredil alati jalas teksapüksid. Võib-olla ta teadis, et näeb nendes ahvatlev välja?

Aga neid nüüd silmitsedes märkas Amanda, et püksid on erinevad. Täna olid disainerilõikega, mitte vanad pleekinud, tolmuste säärte või põlvede juurest rebenenud või narmendavate äärtega. Seljas oli mehel peenest meriinolõngast must kampsun.

Jah, asjad on muutunud.

Lennuk lisis kõrgust, aga Amanda peaaegu ei märganudki seda.

Jared James, pidi see just tema olema! Mööda Amanda selga nirises alla külm higilaine ja ta süda peksles veelgi ägedamalt. Täna oli olnud kohutav, miks peaks ta lootma, et see lõpeb paremini? Amanda pööras pead ja vaatas kabiinis ringi. Ta pilk otsis vaba kohta, aga kõik,

mida ta vahekäigu ääres nägi, olid reisijate õlad ja väljasirutatud jalad.

“Kas sa reisis äriklassis, et mind vältida?” küsis Jared. “Kui liigutav!”

Amanda vaatas uuesti ringi, et näha, kas mõni iste akna juures on vaba. Ta peab istuma kuskile mujale. Kui ta jääb Jaredi kõrvale, ei vastuta ta oma tegude eest. Täna mitte.

“Sa mõtled senini ainult endale?” Jared kergitas kulmu. “Vaata, kui palju tööd sel naisel on.” Ta osutas stjuardessile, kes lükkas osavalt serveerimiskäru, millel olid karastusjoogid. “Kas sa tõesti tahad teda veel rohkem tülitada?”

Amandal oli natuke piinlik, kuid samas tundis ta, kuidas viha sööstab temast läbi nagu Pluto poole suunduv kaksikrakett. Jaredi tekitatud vimmi oli vindunud temas üheksa aastat ja seitse kuud ning oli nüüd valmis plahvatama.

Mõningaid asju ei saa iial unustada.

Jared eksis – asjad võivad muutuda, ja need olid muutunud. Nagu Amanda orjalik armastus, mis kestis kaks aastat ja mille hävitamiseks oli Jaredil kulunud ainult üks öhtu.

Jaredi pärast oli Amanda sunnitud lahkuma linnast, kus ta oli elanud kogu elu. Jaredi pärast kannatasid ta suhted vanaisaga. Jaredi pärast olid möödunud ta viimased kooliaastad üksinduses ja eraldatuses.

Ja ikkagi oli Amanda koju jõudes alati Jaredile mõelnud – näinud mehe vilksatavat varju, kuulnud ta raskete

saabaste samme rajal. Ta oli alati mõelnud, kus Jared võiks olla ja mida teha, et siis need ekslikud mõtted kohe maha suruda. Amanda ei tahtnud seda teada, ei tahtnud mehest mõelda.

Sellepärast, et Amanda oli temast hoolinud. Ükskõik, mida Jared arvas, oli Amanda temast väga hoolinud. Ja mees oli jätnud Amanda südamesse haava, mida oli võimatu ka parima tahtmise juures ravida, ükskõik kui palju Amanda endale kinnitas, et on Jaredist üle saanud. Milline eksitus – noor tüdruk oli näinud kangelast seal, kus oli ainult südameetu nooruk. Jaredi käitumine oli kaugelt tõsisem karistus, kui Amanda oli oma rumalusega ära teeninud.

Miks ma olin nii tobe, uskudes, et olen temasse armunud? küsis Amanda endalt.

Ta pööras näo uuesti Jaredi poole ja mõistis täpselt, miks. Mitte ükski kuueteistkümneaastane ei suudaks vastu panna seesugusele tõmmule võlule. Mehe latiinolikult oliivikarva näojumele ja peaaegu mustadele ohtlikult säravatele silmadele, paksudele tumedatele juustele, mis nägid alati natuke sasitud välja. Salapärane, mässumeelne ja natuke pelutav Jared oli intrigeeriv ja piisavalt suur mõistatus, et äratada Amandas uudishimu. Sellele lisandus veel raskest tööst treenitud keha. Ja siis veel hoiak. Ühelgi mehel polnud sellist hoiakut nagu Jared Jamesil.

Muidugi polnud Amanda selle vastu immuunne – ükski naine linnas polnud seda. Aga Amanda oli olnud neist kõige rumalam.

“Käsitaja Amanda.” Jaredi naer oli kare nagu liivane kõrbetuul.